

RIHARDU ŠIMNOVCU V SPOMIN

Šestega maja 1966 zvečer je ugasnilo življenje Riharda Šimnovca, moža, ki je 45 let svojega življenja posvetil slovenskim geologom in slovenski geologiji.

Rodil se je 3. aprila 1891 v ljubljanskem Trnovem. Po končani štirirazredni ljudski šoli na Grabnu in petih letnikih umetnoobrtne strokovne šole je delal kot pohištveni mizar in strokovni risar pri raznih podjetjih doma in v inozemstvu. Kot je bila takrat navada, je po končanem uku odšel z doma, da bi se izpopolnil v stroki in si nabral življenjskih izkušenj. Prva svetovna vojna mu je v Tirolah prekrižala načrte, moral je na fronto. Kmalu po ustanovitvi ljubljanske univerze je bil imenovan za provizornega uslužbenca in bil 22. februarja 1921 dodeljen geološko-paleontološkemu inštitutu. Prof. M. Salopek je v njem spoznal sposobnega in vestnega delavca in že

6. junija 1924 je bil postavljen za laboranta. Na tem mestu je ostal kot aktivni delavec do 1. aprila 1956, odtlej naprej pa kot honorarni delavec vse do konca prejšnjega leta, ko mu je neozdravljiva bolezen načela še poslednje moči.

Šimnovčeve velike sposobnosti, njegova delavnost in njegova velika ljubezen do dela v službi geologije so mu naklonile, da je dal v svojem poklicu veliko več, kot je od njega terjala laborantska služba. Poleg običajnih del se je lotil še študija osnovne določevalne paleontološke literature in s profesorjevimi nasveti uredil paleontološko zbirko in še dve manjši zbirki za študentske vaje in jih nenehno spopolnjeval. S pomočjo literature se je lotil določevanja različnih fosilnih ostankov iz naših krajev, nabranih na geoloških ekskurzijah. Veliko zanimanje in izreden spomin sta mu pomagala, da je kmalu poznal vse okamenine v obsežni zbirki in vedel zanje tudi potrebno literaturo. To pa je bilo neprecenljive vrednosti za študente, ki jim je znal vselej svetovati in pomagati, kolikor je mogel. Med službovanjem je prepariral nešteto najrazličnejših okamenin od vsepovsod; svoje bogate izkušnje pa je rad posredoval vsem, ki so ga prosili za pomoč.

V njegovi skrbi je bila skozi štiri desetletja tudi obsežna inštitutska knjižnica in vzorne kartoteke so njegovo delo. Poznal je domala vso

domačo in tujo strokovno literaturo in ni ga bilo boljšega svetovalca študentom, kot je bil naš Šimnovec. Številni geologi in drugi strokovnjaki so še po končanem študiju prihajali k njemu po literaturo in nasvete.

S svojim tehničnim znanjem in natančnostjo je v inštitutu v celoti nadomestil še tehničnega risarja. Izdelal je več zahtevnih rokopisnih geoloških kart slovenskih specialk, mnoge geološke skice in številne študijske pripomočke za predavanja. Seveda so tudi sposobnosti njegovega prvotnega poklica prišle vsepovsod do veljave. Vselej in povsod se je zavzemal za ugled inštituta, najbolj pa je to dokazal s svojim vestnim in natančnim ter predanim delom slovenski geologiji.

Skoraj vse generacije slovenskih geologov je spremljal od začetka študija do diplome, pomagal pa je še številnim študentom biologije, geografije, gradbeništva in rudarstva. In prav vsem je ostala globoka hvaležnost za njegovo nesebično pomoč, ki jo je delil na vse strani.

Ob intimni slovesnosti njegovega 45-letnega laborantskega dela je bil otroško vesel, da ga imajo njegovi študentje tako radi in so se ga tako prisrčno spomnili. S svojim delom pa je zaslužil, da se ga s hvaležnostjo spominjamo tudi sedaj, ko ga ne bo več med nami.

A. Ramovš